

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ ШАЛЕ.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcelangasse 56.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

ЂУРО ДАНИЧИЋ

Само плач чујемо, само гроб видимо, —
Ми још и не знамо колико губимо.

Страх нам неки стег'о бола обилата, —
И губитке 'ваке тек будућност схвата.

А да би нам Ђури заменика дала,
И будућност сама, и она је мала.

З. Ј. Ј.

Телеграми.

Из Србије. Још који дан пак ће се отворити скупштина. Скупштинари већ уче ново, велико, двогласно: Амин!

Из Нове Пеште. Ухваћена је приватна фабрика бомба, петарда и торпеда. Фабрикант се не зове „Маџар“ већ „Хорват“. За то ће се употребити најстрожије мере према свима Хрватима и целој Хрватској.

Из Скадра. Наша барутана пренула у ваздух. Запалио ју гром с неба. Предлажемо да се изашље јевропска комисија на небо, ради проматрања, да нема можда већ и на небу каквих нихилиста.

Песма о раду.

Ма да често искрсне
Гозба и бакљада,
То се брзо угаси
Знојем нашег рада.

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

Осим неких дембела
Што с' не боје глади,
Сви остали мучимо се,
Свак' мора да ради.

Ратар зором урани,
Оре, сеје, влачи;
А горчило бележи
Где ће жетве наћи.

Лађар весла, не мари
Што је време бурно;
А Чивутин дукате
Обрезује журно.

Шваља седи до зоре
Да заради пара;
А бирташи претачу
Пиће из бунара.

Кириција тера коње,
Каткад чак до Ниша;
Бербер брије, ваздан брије;
А адвокат пиша.

Шпијон цуња по селу
С ким се који друже,
Ко се на што мргоди;
Штрангар плете уже.

Машинисте при ватри,
Лица им све букте;
А попови читају
„Турски Народ“ мукте.

Милостива са шлепом
Пречипћа сокаке;
Дротар крпи шерпење,
А учитељ ђаке.

Ловац, чак у Африци
Лови љута звера;
Волар тера волове,
А бекрија кера.

Писмоноша хитно, хитно
Каса неуступно;
Слагач слаже ситно, ситно,
А новинар крупно.

Праља пере кошуље,
Па пева к'о луда;
Калуђер се богу моли,
Па стење од труда.

Копач млата мотиком,
Па сади кромпире;
А госпође зноје се
Око фрише-фире.

Ковач кује; тикач снује;
Доктор тражи лека;
Месар сече; пекар пече, —
Ецетера грека.

Осим неких дембела,
Што с' не боје глади,
Сви остали мучимо се,
Свак мора да ради.

ПОДЛИСТАК.

Мали узроци.

„Ох та љубим је јаче него сунце, било кад се рађа или кад заилази, јаче него цео свет, та јаче него себе самог! Могоао би њој за љубав препливати Дунав код Новог-Сада — са бешикама, летео би у месец да имам крила и довољно провијанта. Ришкирао би и терно. одрек'о бих се фарбла, возио бих се на ајзенбану преко дравског моста за један пољубац! Уверен сам да и она мене љуби, и да би све учинила што би и ја; ал једно само, једно! Но мени за љубав оставиће се тога.“ Тако је монологизирао један не баш најмлађи момак, при том је седно у пивари и наручио баш осму чашу пива. Келнер му је донесе, и док је он лагано, и чисто побожно у греду гледајући чашу испразњивао, можемо комотњејши проучити његове црте.

Могло му је бити тако једно тридесет и пет година, лице му је црно и поредак бакенбарт спустио му се на капут; нос му беше приличан, да некажем подугачак и на врху нешто румен. Очи је имао неравно црне, у јутру беху нешто сузне, и крмељиве, око подне бодре и бистре, а у вече све варнице се-

вају — три стања, која се редовно сваки драги дан одређаше. Чело му беше доста високо, а шта је све за њим лежало то се још није знало, и сама брбљава кроника ћутала је о предуктима његова мозга.

Кад је попио пиво устане, узме шешир и палицу плати и изађе на улицу. Испрва брзим, а после све лакшим корацама приближавао се лепој кући. Пред капијом стане, уздахне дубоко, намргоди се, одважно уђе унутра, попне се на басамке и ступи у одају.

Беше већ сумрачак, а у соби никакве свеће која би растерала таму; но кад је међ светлилом и мраком онда је најзгодније доба за ашиковање, и многи љубавник има том приликом више куражи него кад му сунце смета.

У соби на дивану седла је млада госпа, књига — најновији роман с' немачког преведен — лежаше на ћилиму, а око ње се разлегао мирис, мирис пачулија. То је, одма ће мо рећи, било оно „једно само“, што је наш јунак споменуо кад беше измеђ седме и осме чаше пива.

— „Добро вече Милице, јел слободно турбирати сијесту вашу!“ папутао је при уласку.

— „Изволите, уђите господин Мијајло, мени је врло мило!“ беше одговор Миличин.

— „Само ако несметам јер ви знате задаћу жи-

WWW.UNILIB.RS
У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

